

Ալեքսանդր Ծատուրյան

Թե քեզ օտար չէ . . .

Թե քեզ օտար չէ, ո՛վ կույս նագելի,
Այն վառ աշխարհը վառ երագների,
Ուր միայն սիրող հոգին անարգել
Միրո թներով գիտե սավառնել.
Թե մատաղ սիրտըդ զգում է անհագ
Ծարավ իդեալի, գործելու փափագ.
Թե կրծքիդ խորքում կա մի սրբագան
Անձնուրաց սիրո մաքուր գոհարան.
Ուր միշտ հնչում են անկեղծ, ոգեշունչ
Ե՛վ սիրո աղոթք, և՛ սիրո մրմունջ.
Ա՛ն քեզ իմ սերը... Իմ մենա՛կ կյանքին,
Եղի՛ր, հա՛յ աղջիկ, ընկեր անմեկին:
Բայց թե քո սրտին խորթ են ու օտար
Միրո անուրջներ, ցրնորքի աշխարհ,
Թե դու գավակ ես փարթամ ու շքեղ
Այն անմիտ կյանքի, ուր միշտ սիրո տեղ,
Փայլում է ոսկին, հնչում է մետաղ.
Ուր կեղծ է և՛ լաց, շինծու և՛ ծիծաղ...
Թե քո օրերն էլ անցնում են, ո՛վ կույս,
Անհոգ, անխորհուրդ և հոգիդ անհույս
Նիրհում է անշարժ, կանգուն ջրրի պես,
Կիրք, ավյուն ու խանդ թե ծանո՛թ չեն քեզ,
Գընա՛ , հեռացի՛ր... Ցանկալի՛, անգի՛ն

Դու շքեղ գարդ ես մեծատան կրծքին...